

Sygn. akt IV CSK 343/20

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku D. R.
przy uczestnictwie I. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o wpis w dziale III księgi wieczystej (...),
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 czerwca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 31 lipca 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestniczka I. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 31 lipca 2019 r. w sprawie II Ca (...).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca zarzuciła, że Sąd Okręgowy, pomijając istotny, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nieprawidłowo ustalił, iż oświadczenie D.R. z dnia 5 lutego 2015 r. o odstąpieniu od umowy nie było wcześniej brane pod uwagę przy dokonywaniu wpisu. Uczestniczka oczywistą zasadność skargi kasacyjnej upatrywała w lekceważeniu przez Sąd Okręgowy zarówno bezwzględnie obowiązujących

przepisów prawa, jak i ugruntowanej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, co doprowadziło w konsekwencji do wydania postanowienia niesłusznego, godzącego w podstawowe i bezwzględnie obowiązujące normy prawa procesowego w sposób rażący, sprzeczny z ugruntowanym i jednolitym stanowiskiem judykatury i doktryny.

Odwołanie się do przesłanki zawartej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, niepubl.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepubl.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, niepubl.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, niepubl.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, niepubl.; z dnia z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, niepubl.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.).

W ocenie Sądu Najwyższego nie zostały spełnione przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Powołane przez skarżącą okoliczności nie wskazują, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Wbrew twierdzeniom skarżącej nie doszło do niedopuszczalnej, w kontekście zasady prawomocności materialnej, ponownej oceny wniosku o wykreślenie roszczenia. Nie ma racji skarżąca, że skarga zasługuje na przyjęcie do rozpoznania również z uwagi na oczywiste naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 378 k.p.c. w zw. z art. 385 i art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 626⁸ § 1 i § 2 w zw. z § 7 k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 i 3 u.k.w.h., gdyż okoliczności wskazane przez skarżącą nie wskazują, że do zarzucanych naruszeń doszło, a Sąd drugiej instancji odniósł się do wskazanych kwestii.

Konkludując, w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka opisana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.